

Arrest

nr. 93 658 van 14 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN loco advocaat E. VAN DE COTTE, en de opmerkingen van advocaat M. KALIN loco advocaat E. VAN DE COTTE, die verschijnt voor verzoekster, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, I.T., luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn. U werd geboren op 24 april 1980 in de Georgische hoofdstad Tbilisi, waar u ook geregistreerd was.

U woonde samen met K.K. (O.V. X).

Sinds 2005 baatte u een eigen zaak uit.

Sinds 2007 was u ook officieel in dienst van de Conservatieve Partij.

In de lente van 2010 stapte u over naar de nieuw opgerichte fractie Free Georgia, die onder leiding staat van K. Ku.

De problemen naar aanleiding waarvan u uw land van herkomst verliet, houden verband met uw politieke activiteiten en gaan terug tot begin 2007.

Sindsdien werd u omwille van uw politiek engagement verschillende keren zonder reden aangehouden, in elkaar geslagen, bedreigd en beboet.

Het ergste incident vond plaats tijdens de lokale verkiezingen van 21 mei 2008. Die dag was u waarnemer voor uw partij en ontdekte u dat er fraude was gepleegd in het nadeel van uw partij. Na het afsluiten van de verkiezingen werd u door onbekende mensen, hoogstwaarschijnlijk vertegenwoordigers van de heersende partij, National Movement, heel hard in elkaar geslagen. U moest worden overgebracht naar het districtsziekenhuis, waar u de eerste zorgen kreeg toegediend.

Een maand later, in juni 2008, deed zich een soortgelijk incident voor. Zonder reden werd u door de ordediensten op straat tegengehouden, in elkaar geslagen en gedurende verschillende uren vastgehouden.

Ook daarna werd u nog verschillende keren zomaar aangehouden en werd u telefonisch bedreigd.

In 2009 werd u bovendien door de overheid gedwongen om uw winkels te sluiten en uw partner werd in die periode ontslagen zonder aanwijsbare reden.

Omwille van al deze problemen verliet u Georgië een eerste keer samen met uw gezin in juli 2010. Samen reisden jullie naar Turkije.

Uw partner verliet Turkije echter nog datzelfde jaar en kwam naar België, waar ze op 21 september 2010 asiel aanvraagde.

Zelf bleef u nog tot begin februari 2011 in Turkije, waarna u naar Georgië terugkeerde in de hoop dat de situatie verbeterd zou zijn.

Dit was echter niet het geval. Want korte tijd later, op 19 februari 2011, werd u door de politie onterecht gearresteerd terwijl u posters aan het ophangen was. Officieel werd u aangehouden wegens verzet tegen de ordediensten, maar u had echter niets misdaan. U werd overgebracht naar het politiebureau, waar u vastgehouden en mishandeld werd tot u de volgende dag voor de rechtbank moest verschijnen. U werd uiteindelijk veroordeeld tot het betalen van een boete van 400 Lari omdat u weerstand had geboden tegen de ordediensten.

Aangezien u inzag dat de problemen niet zouden ophouden, besloot u hierna om Georgië definitief te verlaten en uw vrouw achterna te reizen.

U verliet Georgië uiteindelijk op 25 februari 2011. Vanuit Tbilisi reisde u met een wagen naar Turkije, waar u nog drie maanden verbleef. De grens tussen Georgië en Turkije stak u te voet over. Vanuit Turkije ging u op 21 mei 2011 met een wagen naar de Griekse hoofdstad Athene. Daar nam u het vliegtuig naar Amsterdam, van waaruit u ten slotte u naar België kwam. U bereikte België op 23 mei 2011.

De volgende dag, op 24 mei 2011, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet en voegt eraan toe dat ook zijn vrouw en haar dochter lastig werden gevallen en zowel telefonisch als op straat bedreigd. Bovendien probeerde men de dochter te ontvoeren toen zij terugkeerde van school.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, I.T., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Georgië problemen kende met uw autoriteiten vanwege uw politieke activiteiten.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo werden er verschillende belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld, zowel tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen als tussen uw verklaringen en die van uw partner en tussen haar opeenvolgende verklaringen onderling.

Tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen werden meerdere wezenlijke tegenstrijdigheden geconstateerd.

Een eerste tegenstrijdigheid had betrekking op uw verblijf in het ziekenhuis na het incident tijdens de verkiezingen van 21 mei 2008.

Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vertelde u in dit verband dat u door politieagenten werd aangevallen met zware medische consequenties tot gevolg. Na dit incident was u namelijk twee maanden gehospitaliseerd (Vragenlijst DVZ nr. 3.1).

Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal zei u evenwel dat u na het incident tijdens de verkiezingen op 21 mei 2008 slechts enkele uren in het ziekenhuis verbleef om er de eerste zorgen toegediend te krijgen en u zelfs niet opgenomen werd (CGVS, p. 13-14).

Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, repliceerde u dat het een fout of een misverstand was en u niet eens een week in het ziekenhuis verbleven had (CGVS, p. 15).

Hiermee is deze tegenstrijdigheid echter niet opgeheven.

Voorts werd ook een tegenstrijdigheid vastgesteld met betrekking tot uw Georgisch paspoort.

Tijdens uw interview bij de DVZ stelde u namelijk dat uw reispaspoort op 19 februari 2011 door de Georgische politie was afgenomen samen met uw rijbewijs (Verklaring DVZ nr. 21).

Ten overstaan van het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u uw reispaspoort uit veiligheidsoverwegingen vernietigde in juni of juli 2010 vooraleer u samen met uw gezin naar Turkije ging (CGVS, p. 8).

Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde u dat u inderdaad gezegd had dat de politie uw reispaspoort afgenomen had, maar u een nieuw paspoort afgehaald had (CGVS, p. 15). Op de vraag wanneer u dit nieuwe reispaspoort dan had afgehaald, zei u dat dit enkele dagen later was en u niet lang moest wachten. U vervolgde dat u een boete moest betalen omdat u uw paspoort verloren had, maar u een paar dagen later een nieuw paspoort kreeg. Uw rijbewijs kon echter niet opnieuw aangemaakt worden (CGVS, p. 15-16).

Toen u om verduidelijking werd gevraagd over het tijdstip waarop u dit nieuwe paspoort precies had afgehaald, meer bepaald enkele dagen later dan welke gebeurtenis, repliceerde u dat u een nieuw reispaspoort liet aanmaken in 2011, kort voor uw vertrek (CGVS, p. 16). Later vertelde u nog dat u een nieuw reispaspoort liet aanmaken nadat de politie uw paspoort in beslag genomen had (CGVS, p. 17). Gelet op het feit dat u uw reispaspoort reeds in de zomer van 2010 vernietigd zou hebben en u pas na uw arrestatie door de politie een nieuw reispaspoort aanvraagde, is het onmogelijk dat de politie uw reispaspoort bij uw arrestatie op 19 februari 2011 in beslag genomen zou hebben.

Bijgevolg is uw verklaring niet afdoende om deze tegenstrijdigheid op te heffen.

Hierdoor ontstaat trouwens het vermoeden dat u uw Georgisch reispaspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt nog versterkt door uw vage verklaringen aangaande het valse paspoort waarmee u verklaarde naar België te zijn gereisd. U had immers geen idee door welk land dit paspoort werd uitgereikt (CGVS, p. 11). U kon voorts niet met zekerheid zeggen of dit paspoort een visum bevatte noch door welk land het mogelijke visum werd uitgereikt en moest zich hieromtrent beperken tot loutere vermoedens (CGVS, p. 11).

Tussen uw verklaringen en die van uw partner werden eveneens twee belangrijke tegenstrijdigheden gevonden.

Zo vermeldde u dat niet enkel u, maar ook uw gezin door vertegenwoordigers van de autoriteiten bedreigd werd. Uw gezin werd volgens u bedreigd sinds begin 2008 (CGVS, p. 14).

Uw partner daarentegen stelde dat zij en uw dochter pas in 2009 bedreigd werden (CGVS partner, p. 10).

Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid, reageerde u dat u uw moeder en oom bedoelde en uw vrouw in 2009 of 2010, u wist het niet precies wanneer, ontslagen werd op haar werk (CGVS, p. 15). Deze verklaring heft de tegenstrijdigheid echter niet op.

Daarnaast haalde u aan dat u tot twee maal toe officieel klacht indiende omwille van uw problemen, eenmaal in het bijzijn van een advocaat (CGVS, p. 14).

Uw partner stelde tijdens haar interview bij het Commissariaat-generaal nochtans dat geen van jullie ooit daadwerkelijk klacht had ingediend omdat dit zinloos was (CGVS partner, p. 11).

Ook de opeenvolgende verklaringen van uw partner werden op verschillende punten tegenstrijdig bevonden.

Zo zei ze tijdens haar interview bij de DVZ tot twee maal toe dat ze net als u een tijdje lid was van de Conservatieve partij (Vragenlijst DVZ, nr. 3.3 en 3.5).

Tijdens haar interview bij het Commissariaat-generaal daarentegen stelde ze dat ze nooit lid was geweest van een of andere politieke partij, maar ze tussen 2005 en 2007 voor de Conservatieve Partij wel van deur tot deur ging om mensen te vragen voor wie ze zouden stemmen (CGVS partner, p. 5). Toen ze op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, antwoordde ze dat ze geen lid was geweest van een partij en ze uitgelegd had wat ze precies deed voor de partij, maar ze nooit lid was (CGVS partner, p. 12).

Deze verklaring heft de tegenstrijdigheid echter niet op.

Daarnaast vermeldde uw partner tijdens haar interview bij de DVZ dat ze bij de verkiezingen van 2008 als waarnemer had gewerkt (Vragenlijst DVZ nr. 3.3), maar bij het Commissariaat-generaal maakte ze hiervan nergens melding.

Toen uw partner hierop gewezen werd, zei ze dat ze geen waarnemer was geweest. Ze was wel aanwezig bij de verkiezingen, maar was geen waarnemer. Ze voegde er nog aan toe dat ze bovenvermelde activiteiten uitoefende voor de verkiezingen (CGVS partner, p. 12).

In ditzelfde kader ten slotte gaf uw partner tijdens haar interview bij de DVZ nog aan dat ze als militant voor de Conservatieve partij actief was in de periode voorafgaand aan en tijdens de verkiezingen van 2008 (Vragenlijst DVZ nr. 3.3).

Tegenover het Commissariaat-generaal zei ze evenwel dat ze haar activiteiten voor de Conservatieve Partij uitoefende in de periode 2005-2007 (CGVS partner, p. 5).

Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, verklaarde ze dat het tot 2007 was en niet van 2007 tot 2008 (CGVS partner, p. 12).

Deze uitleg is echter niet afdoende om de tegenstrijdigheid op te heffen.

Verder vertelde uw partner bij de DVZ dat ze samen met u naar de politie was gestapt omwille van de bedreigingen waarvan jullie het slachtoffer waren. Ze vervolgde dat jullie klacht genoteerd werd, maar zonder resultaat (Vragenlijst DVZ nr. 3.5).

Tijdens haar interview bij het Commissariaat-generaal stelde ze dan weer dat jullie omwille van jullie problemen nooit klacht hadden ingediend of hulp gezocht hadden aangezien dit zinloos was (CGVS partner, p. 11). Op de vraag of jullie ooit zelfs maar geprobeerd hadden om klacht in te dienen, antwoordde ze bovendien dat jullie ook dat nooit gedaan hadden (CGVS partner, p. 11).

Ter verklaring van deze tegenstrijdigheid wierp uw partner op dat jullie wel naar de politie waren geweest, maar nooit schriftelijk klacht hadden ingediend. Ze vervolgde dat jullie naar de politie gingen en er vertelden over jullie problemen, maar jullie begrepen dat het zinloos was om klacht in te dienen (CGVS partner, p. 13).

Op de vraag waarom ze hiervan bij het Commissariaat-generaal geen melding had gemaakt en ze uitdrukkelijk geantwoord had dat jullie ook nooit geprobeerd hadden een klacht in te dienen, repliceerde uw partner dat de vraag betrekking had op een klacht, maar ze nooit geprobeerd had klacht in te dienen (CGVS partner, p. 13).

Deze argumentatie is evenwel niet afdoende aangezien ze bij de DVZ expliciet aangaf dat de politie jullie klacht noteerde.

Tot slot werd er ook nog een tegenstrijdigheid geconstateerd tussen uw verklaringen en het door u voorgelegde vonnis.

U zei namelijk dat u na terugkeer uit Turkije door de politie onrechtmatig gearresteerd werd op 19 februari 2011 en gedurende 2 dagen vastgehouden werd. Op 20 februari 2011 vond vervolgens een rechtszitting plaats (CGVS, p. 8).

In het door u neergelegde vonnis staat nochtans te lezen dat uw arrestatie plaatsvond op 20 februari 2011, met andere woorden op dezelfde dag van de rechtszitting.

Door al deze tegenstrijdigheden wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast valt uw gedrag niet te rijmen met de door u verklaarde vrees.

Zo gaf u aan dat u Georgië in de zomer van 2010 verliet samen met uw gezin omwille van uw problemen en jullie naar Turkije vluchtten.

Hoewel uw vrouw Turkije al in 2010 verliet en naar België kwam om asiel aan te vragen omwille van uw problemen, u sinds het begin van uw problemen in 2007 herhaaldelijke keren door de autoriteiten fysiek mishandeld werd (CGVS, p. 13 en 14) en u aangaf voor uw leven te vrezen (Vragenlijst DVZ, nr. 3.4), keerde u in februari 2011 toch naar Georgië terug (CGVS, p. 10).

U wierp wel op dat u dacht dat de situatie in Georgië zou verbeteren, maar kon niet hard maken waarom u dit dacht. U stelde namelijk dat u het misschien wel zo wou zien en uw vriend u aanraadde naar Georgië terug te keren omdat de situatie misschien zou verbeteren (CGVS, p. 10).

Op de vraag waarom hij u dit dan aanraadde, antwoordde u dat jullie samen nog allerlei zaken te doen hadden en jullie nog veel hoop hadden (CGVS, p. 10).

Deze verklaring kan echter niet overtuigen in het licht van de door u aangehaalde, voorafgaande vervolgingsfeiten en de door u verklaarde vrees.

Daar komt nog bij dat u reeds sinds 2007 problemen kende met uw autoriteiten omwille van uw politiek engagement en u kort na uw terugkeer naar Georgië in 2011 opnieuw door de politie gearresteerd en mishandeld werd. Ditmaal werd u bovendien ook door de rechtbank veroordeeld tot het betalen van een boete van 400 Lari (CGVS, p. 8-9).

Desalniettemin begaf u zich na uw vrijlating echter nog naar uw autoriteiten om een nieuw reispaspoort aan te vragen. Uw paspoort werd bij uw arrestatie door de politie immers ingehouden (Verklaring DVZ nr. 21 en CGVS, p. 15-16 en 17).

Indien u sinds 2007 daadwerkelijk zulke problemen kende met uw autoriteiten, is het niet aannemelijk dat u een dergelijk risico zou nemen.

Hierdoor wordt niet enkel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, maar ook de ernst van uw vrees in belangrijke mate aangetast.

U slaagde er tot slot niet in de Belgische asielinstanties enig overtuigend bewijs voor te leggen van de door u aangehaalde problemen.

U verklaarde namelijk dat uw politiek engagement en politieke activiteiten aan de basis lagen van de problemen die u sinds 2007 met uw autoriteiten kende (CGVS, p. 13-14). Zo zou u tussen 2007 en 2010 lid geweest zijn van de Conservatieve Partij en kreeg u in die periode van deze partij ook een loon uitbetaald (CGVS, p. 6). In de lente van 2010 stapte u over naar de nieuw opgerichte partij Free Georgia, die u eveneens een inkomen verschafte (CGVS, p. 6).

U kon echter van geen van beide partijen een lidkaart of betalingsbewijs voorleggen.

Voorts gaf u aan dat u in mei 2008 optrad als waarnemer bij de verkiezingen in uw eigen district (CGVS, p. 6 en 13), waarna u door vertegenwoordigers van de overheid in elkaar geslagen werd en in het ziekenhuis verzorgd diende te worden (CGVS, p. 13).

Ook deze beweringen kon u op geen enkele wijze hard maken.

Uit de verklaringen van uw partner blijkt bovendien dat u elke keer u in elkaar geslagen werd een dokter raadpleegde (CGVS partner, p. 9). Zelf verklaarde u in totaal zo'n twintigtal keer in elkaar geslagen te zijn (CGVS, p. 14).

Bijgevolg zou u redelijkerwijze ook hiervan enig begin van bewijs moeten kunnen hebben voorleggen, wat in casu evenmin het geval was.

Verder zei u dat de winkels die u uitbaatte in 2009 door de overheid gesloten werden, eveneens omwille van uw politieke activiteiten. Deze winkels waren officieel geregistreerd op naam van uw vader (CGVS, p. 5-6).

U slaagde er evenwel niet in enig document voor te leggen waaruit dit ook daadwerkelijk blijkt.

U haalde vervolgens aan dat u een maal officieel klacht had ingediend in Rustavi omwille van uw problemen. U deed dit samen met een advocaat. Ook in Tbilisi diende u een klacht in naar aanleiding van de problemen die u gekend had, maar eveneens zonder resultaat (CGVS, p. 14).

Van geen van beide klachten kon u het Commissariaat-generaal echter enig bewijs overmaken.

Tot slot vermeldde u nog dat uw partner in 2009 of 2010 ontslagen werd omwille van uw politieke activiteiten (CGVS, p. 15). Zij was officieel tewerkgesteld in school nummer 192 in Tbilisi (CGVS partner, p. 4-5). Na uw vertrek verloor ook uw moeder haar werk omwille van uw problemen (CGVS, p. 15).

Deze verklaringen kon u evenmin met enig document staven.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw identiteitskaart, geboorteakte en een aanbevelingsbrief van Kakha Kukava) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Uw identiteitskaart en geboorteakte bevatten namelijk uitsluitend identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, doch geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Aangaande de aanbevelingsbrief, ten slotte, moet er in de eerste plaats op gewezen worden dat dit document niet gedateerd is. Bovendien is dit document louter geschreven met het oog op uw asielaanvraag in België, zoals ook uitdrukkelijk in de brief vermeld staat. Bijgevolg kan er weinig objectieve bewijswaarde aan gehecht worden.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner, K.K. (O.V. 6.691.508), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, K.K., luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaarde een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn. U werd geboren op 4 november 1977 in de Georgische plaats Ordzhonikidze.

Sinds 2007 woonde u samen met I.T. (O.V. 6.818.609). Voorheen was u reeds officieel gehuwd en gescheiden geweest.

U was officieel tewerkgesteld in school nummer 192 in Tbilisi.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst verliet omwille van de problemen van uw partner.

Zijn problemen hadden te maken met zijn politieke activiteiten. Hij was namelijk lid van de Conservatieve Partij. Zelf voerde u een tijd lang ook campagne voor deze partij, niettemin u geen lid was. Omwille van zijn politiek engagement werd uw partner sinds 2008 verschillende keren bedreigd, onrechtmatig gearresteerd en in elkaar geslagen. De autoriteiten wilden immers dat hij afstand zou nemen van de Conservatieve Partij en als informant bij hen in dienst zou treden.

Het ergste incident vond plaats tijdens de verkiezingen op 21 mei 2008. Die dag werd hij heel ernstig in elkaar geslagen. Zijn vrienden brachten hem over naar het ziekenhuis, waar hij de eerste zorgen toegediend kreeg.

Sinds 2009 werd niet enkel uw partner lastiggevalen, maar ook u en uw dochter. Jullie werden zowel telefonisch als op straat bedreigd.

In juni 2010 werd u bovendien zonder gegronde reden ontslagen op uw werk, hoogstwaarschijnlijk wegens de politieke activiteiten van uw partner.

Omwille van alle problemen vertrok u samen met uw gezin in juli 2010 naar Turkije, waar u tot september 2010 verbleef. U besloot immers om samen met uw dochter naar Europa te komen. Uw partner bleef achter in Turkije.

U verliet Turkije uiteindelijk op 15 september 2010. Samen met uw dochter reisde u vanuit Turkije met een bus naar Griekenland. Daar namen jullie een taxi richting België, dat u bereikte op 20 september 2010.

De volgende dag, op 21 september 2010, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Na uw vertrek, meer bepaald in februari 2011 keerde uw partner vanuit Turkije naar Georgië terug. Kort na zijn terugkeer werd hij echter opnieuw door de autoriteiten gearresteerd, in elkaar geslagen en beboet.

Daarom besloot hij Georgië eveneens definitief te verlaten en jullie achterna te reizen."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet, maar voegt eraan toe dat ook zichzelf en haar dochter werden lastiggevalen en zowel telefonisch als op straat bedreigd. Bovendien probeerde men haar dochter te ontvoeren toen zij terugkeerde van school.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, K.K., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw partner.

U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 8).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw partner, I.T. (O.V 6.818.609), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw partner, I.T. (O.V 6.818.609), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

" Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Georgië problemen kende met uw autoriteiten vanwege uw politieke activiteiten.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo werden er verschillende belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld, zowel tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen als tussen uw verklaringen en die van uw partner en tussen haar opeenvolgende verklaringen onderling. Tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen werden meerdere wezenlijke tegenstrijdigheden geconstateerd. Een eerste tegenstrijdigheid had betrekking op uw verblijf in het ziekenhuis na het incident tijdens de verkiezingen van 21 mei 2008. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vertelde u in dit verband dat u door politieagenten werd aangevallen met zware medische consequenties tot gevolg. Na dit incident was u namelijk twee maanden gehospitaliseerd (Vragenlijst DVZ nr. 3.1). Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal zei u evenwel dat u na het incident tijdens de verkiezingen op 21 mei 2008 slechts enkele uren in het ziekenhuis verbleef om er de eerste zorgen toegediend te krijgen en u zelfs niet opgenomen werd (CGVS, p. 13-14). Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, repliceerde u dat het een fout of een misverstand was en u niet eens een week in het ziekenhuis verbleven had (CGVS, p. 15). Hiermee is deze tegenstrijdigheid echter niet opgeheven. Voorts werd ook een tegenstrijdigheid vastgesteld met betrekking tot uw Georgisch paspoort. Tijdens uw interview bij de DVZ stelde u namelijk dat uw reispaspoort op 19 februari 2011 door de Georgische politie was afgenomen samen met uw rijbewijs (Verklaring DVZ nr. 21). Ten overstaan van het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u uw reispaspoort uit veiligheidsoverwegingen vernietigde in juni of juli 2010 vooraleer u samen met uw gezin naar Turkije ging (CGVS, p. 8). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde u dat u inderdaad gezegd had dat de politie uw reispaspoort afgenomen had, maar u een nieuw paspoort afgehaald had (CGVS, p. 15). Op de vraag wanneer u dit nieuwe reispaspoort dan had afgehaald, zei u dat dit enkele dagen later was en u niet lang moest wachten. U vervolgde dat u een boete moest betalen omdat u uw paspoort verloren had, maar u een paar dagen later een nieuw paspoort kreeg. Uw rijbewijs kon echter niet opnieuw aangemaakt worden (CGVS, p. 15-16). Toen u om verduidelijking werd gevraagd over het tijdstip waarop u dit nieuwe paspoort precies had afgehaald, meer bepaald enkele dagen later dan welke gebeurtenis, repliceerde u dat u een nieuw reispaspoort liet aanmaken in 2011, kort voor uw vertrek (CGVS, p. 16). Later vertelde

u nog dat u een nieuw reispaspoort liet aanmaken nadat de politie uw paspoort in beslag genomen had (CGVS, p. 17). Gelet op het feit dat u uw reispaspoort reeds in de zomer van 2010 vernietigd zou hebben en u pas na uw arrestatie door de politie een nieuw reispaspoort aanvraag, is het onmogelijk dat de politie uw reispaspoort bij uw arrestatie op 19 februari 2011 in beslag genomen zou hebben. Bijgevolg is uw verklaring niet afdoende om deze tegenstrijdigheid op te heffen. Hierdoor ontstaat trouwens het vermoeden dat u uw Georgisch reispaspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt door uw vage verklaringen aangaande het valse paspoort waarmee u verklaarde naar België te zijn gereisd. U had immers geen idee door welk land dit paspoort werd uitgereikt (CGVS, p. 11). U kon voorts niet met zekerheid zeggen of dit paspoort een visum bevatte noch door welk land het mogelijke visum werd uitgereikt en moest zich hieromtrent beperken tot loutere vermoedens (CGVS, p. 11).

Tussen uw verklaringen en die van uw partner werden eveneens twee belangrijke tegenstrijdigheden gevonden. Zo vermeldde u dat niet enkel u, maar ook uw gezin door vertegenwoordigers van de autoriteiten bedreigd werd. Uw gezin werd volgens u bedreigd sinds begin 2008 (CGVS, p. 14). Uw partner daarentegen stelde dat zij en uw dochter pas in 2009 bedreigd werden (CGVS partner, p. 10). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid, reageerde u dat u uw moeder en oom bedoelde en uw vrouw in 2009 of 2010, u wist het niet precies wanneer, ontslagen werd op haar werk (CGVS, p. 15). Deze verklaring heft de tegenstrijdigheid echter niet op. Daarnaast haalde u aan dat u tot twee maal toe officieel klacht indiende omwille van uw problemen, eenmaal in het bijzijn van een advocaat (CGVS, p. 14). Uw partner stelde tijdens haar interview bij het Commissariaat-generaal nochtans dat geen van jullie ooit daadwerkelijk klacht had ingediend omdat dit zinloos was (CGVS partner, p. 11).

Ook de opeenvolgende verklaringen van uw partner werden op verschillende punten tegenstrijdig bevonden. Zo zei ze tijdens haar interview bij de DVZ tot twee maal toe dat ze net als u een tijdje lid was van de Conservatieve partij (Vragenlijst DVZ, nr. 3.3 en 3.5). Tijdens haar interview bij het Commissariaat-generaal daarentegen stelde ze dat ze nooit lid was geweest van een of andere politieke partij, maar ze tussen 2005 en 2007 voor de Conservatieve Partij wel van deur tot deur ging om mensen te vragen voor wie ze zouden stemmen (CGVS partner, p. 5). Toen ze op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, antwoordde ze dat ze geen lid was geweest van een partij en ze uitgelegd had wat ze precies deed voor de partij, maar ze nooit lid was (CGVS partner, p. 12). Deze verklaring heft de tegenstrijdigheid echter niet op. Daarnaast vermeldde uw partner tijdens haar interview bij de DVZ dat ze bij de verkiezingen van 2008 als waarnemer had gewerkt (Vragenlijst DVZ nr. 3.3), maar bij het Commissariaat-generaal maakte ze hiervan nergens melding. Toen uw partner hierop gewezen werd, zei ze dat ze geen waarnemer was geweest. Ze was wel aanwezig bij de verkiezingen, maar was geen waarnemer. Ze voegde er nog aan toe dat ze bovenvermelde activiteiten uitoefende voor de verkiezingen (CGVS partner, p. 12). In ditzelfde kader ten slotte gaf uw partner tijdens haar interview bij de DVZ nog aan dat ze als militant voor de Conservatieve partij actief was in de periode voorafgaand aan en tijdens de verkiezingen van 2008 (Vragenlijst DVZ nr. 3.3). Tegenover het Commissariaat-generaal zei ze evenwel dat ze haar activiteiten voor de Conservatieve Partij uitoefende in de periode 2005-2007 (CGVS partner, p. 5). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, verklaarde ze dat het tot 2007 was en niet van 2007 tot 2008 (CGVS partner, p. 12). Deze uitleg is echter niet afdoende om de tegenstrijdigheid op te heffen. Verder vertelde uw partner bij de DVZ dat ze samen met u naar de politie was gestapt omwille van de bedreigingen waarvan jullie het slachtoffer waren. Ze vervolgde dat jullie klacht genoteerd werd, maar zonder resultaat (Vragenlijst DVZ nr. 3.5). Tijdens haar interview bij het Commissariaat-generaal stelde ze dan weer dat jullie omwille van jullie problemen nooit klacht hadden ingediend of hulp gezocht hadden aangezien dit zinloos was (CGVS partner, p. 11). Op de vraag of jullie ooit zelfs maar geprobeerd hadden om klacht in te dienen, antwoordde ze bovendien dat jullie ook dat nooit gedaan hadden (CGVS partner, p. 11). Ter verklaring van deze tegenstrijdigheid wierp uw partner op dat jullie wel naar de politie waren geweest, maar nooit schriftelijk klacht hadden ingediend. Ze vervolgde dat jullie naar de politie gingen en er vertelden over jullie problemen, maar jullie begrepen dat het zinloos was om klacht in te dienen (CGVS partner, p. 13). Op de vraag waarom ze hiervan bij het Commissariaat-generaal geen melding had gemaakt en ze uitdrukkelijk geantwoord had dat jullie ook nooit geprobeerd hadden een klacht in te dienen, repliceerde uw partner dat de vraag betrekking had op een klacht, maar ze nooit geprobeerd had klacht in te dienen (CGVS partner, p. 13). Deze argumentatie is evenwel niet afdoende aangezien ze bij de DVZ expliciet aangaf dat de politie jullie klacht noteerde.

Tot slot werd er ook nog een tegenstrijdigheid geconstateerd tussen uw verklaringen en het door u voorgelegde vonnis. U zei namelijk dat u na terugkeer uit Turkije door de politie onrechtmatig gearresteerd werd op 19 februari 2011 en gedurende 2 dagen vastgehouden werd. Op 20

februari 2011 vond vervolgens een rechtszitting plaats (CGVS, p. 8). In het door u neergelegde vonnis staat nochtans te lezen dat uw arrestatie plaatsvond op 20 februari 2011, met andere woorden op dezelfde dag van de rechtszitting. Door al deze tegenstrijdigheden wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast valt uw gedrag niet te rijmen met de door u verklaarde vrees. Zo gaf u aan dat u Georgië in de zomer van 2010 verliet samen met uw gezin omwille van uw problemen en jullie naar Turkije vluchtten. Hoewel uw vrouw Turkije al in 2010 verliet en naar België kwam om asiel aan te vragen omwille van uw problemen, u sinds het begin van uw problemen in 2007 herhaaldelijke keren door de autoriteiten fysiek mishandeld werd (CGVS, p. 13 en 14) en u aangaf voor uw leven te vrezen (Vragenlijst DVZ, nr. 3.4), keerde u in februari 2011 toch naar Georgië terug (CGVS, p. 10). U wierp wel op dat u dacht dat de situatie in Georgië zou verbeteren, maar kon niet hard maken waarom u dit dacht. U stelde namelijk dat u het misschien wel zo zou zien en uw vriend u aanraadde naar Georgië terug te keren omdat de situatie misschien zou verbeteren (CGVS, p. 10). Op de vraag waarom hij u dit dan aanraadde, antwoordde u dat jullie samen nog allerlei zaken te doen hadden en jullie nog veel hoop hadden (CGVS, p. 10). Deze verklaring kan echter niet overtuigen in het licht van de door u aangehaalde, voorafgaande vervolgingsfeiten en de door u verklaarde vrees. Daar komt nog bij dat u reeds sinds 2007 problemen kende met uw autoriteiten omwille van uw politiek engagement en u kort na uw terugkeer naar Georgië in 2011 opnieuw door de politie gearresteerd en mishandeld werd. Ditmaal werd u bovendien ook door de rechtbank veroordeeld tot het betalen van een boete van 400 Lari (CGVS, p. 8-9). Desalniettemin begaf u zich na uw vrijlating echter nog naar uw autoriteiten om een nieuw reispaspoort aan te vragen. Uw paspoort werd bij uw arrestatie door de politie immers ingehouden (Verklaring DVZ nr. 21 en CGVS, p. 15-16 en 17). Indien u sinds 2007 daadwerkelijk zulke problemen kende met uw autoriteiten, is het niet aannemelijk dat u een dergelijk risico zou nemen. Hierdoor wordt niet enkel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, maar ook de ernst van uw vrees in belangrijke mate aangetast.

U slaagde er tot slot niet in de Belgische asielinstanties enig overtuigend bewijs voor te leggen van de door u aangehaalde problemen. U verklaarde namelijk dat uw politiek engagement en politieke activiteiten aan de basis lagen van de problemen die u sinds 2007 met uw autoriteiten kende (CGVS, p. 13-14). Zo zou u tussen 2007 en 2010 lid geweest zijn van de Conservatieve Partij en kreeg u in die periode van deze partij ook een loon uitbetaald (CGVS, p. 6). In de lente van 2010 stapte u over naar de nieuw opgerichte partij Free Georgia, die u eveneens een inkomen verschaftte (CGVS, p. 6). U kon echter van geen van beide partijen een lidkaart of betalingsbewijs voorleggen. Voorts gaf u aan dat u in mei 2008 optrad als waarnemer bij de verkiezingen in uw eigen district (CGVS, p. 6 en 13), waarna u door vertegenwoordigers van de overheid in elkaar geslagen werd en in het ziekenhuis verzorgd diende te worden (CGVS, p. 13). Ook deze beweringen kon u op geen enkele wijze hard maken. Uit de verklaringen van uw partner blijkt bovendien dat u elke keer u in elkaar geslagen werd een dokter raadpleegde (CGVS partner, p. 9). Zelf verklaarde u in totaal zo'n twintigtal keer in elkaar geslagen te zijn (CGVS, p. 14). Bijgevolg zou u redelijkerwijze ook hiervan enig begin van bewijs moeten kunnen hebben voorleggen, wat in casu evenmin het geval was. Verder zei u dat de winkels die u uitbaatte in 2009 door de overheid gesloten werden, eveneens omwille van uw politieke activiteiten. Deze winkels waren officieel geregistreerd op naam van uw vader (CGVS, p. 5-6). U slaagde er evenwel niet in enig document voor te leggen waaruit dit ook daadwerkelijk blijkt. U haalde vervolgens aan dat u een maal officieel klacht had ingediend in Rustavi omwille van uw problemen. U deed dit samen met een advocaat. Ook in Tbilisi diende u een klacht in naar aanleiding van de problemen die u gekend had, maar eveneens zonder resultaat (CGVS, p. 14). Van geen van beide klachten kon u het Commissariaat-generaal echter enig bewijs overmaken. Tot slot vermeldde u nog dat uw partner in 2009 of 2010 ontslagen werd omwille van uw politieke activiteiten (CGVS, p. 15). Zij was officieel tewerkgesteld in school nummer 192 in Tbilisi (CGVS partner, p. 4-5). Na uw vertrek verloor ook uw moeder haar werk omwille van uw problemen (CGVS, p. 15). Deze verklaringen kon u evenmin met enig document staven. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw identiteitskaart, geboorteakte en een aanbevelingsbrief van K. Ku.) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart en geboorteakte bevatten namelijk uitsluitend identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, doch geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Aangaande de aanbevelingsbrief, ten slotte, moet er in de eerste plaats op gewezen worden dat dit document niet gedateerd is. Bovendien is dit document louter geschreven

met het oog op uw asielaanvraag in België, zoals ook uitdrukkelijk in de brief vermeld staat. Bijgevolg kan er weinig objectieve bewijswaarde aan gehecht worden.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner, K.K.I (O.V. 6.691.508), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte en die van uw dochter, uw scheidingsakte en uw diploma) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte en die van uw dochter alsook uw scheidingsakte bevatten immers louter informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uw diploma bevat informatie met betrekking tot uw opleiding.

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker en van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 29 juni 2012 een schending aan van artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal ten onrechte oordeelde dat ze hun relaas niet aannemelijk hebben gemaakt, terwijl de redenen welke in de beslissingen worden aangehaald om van hen de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, niet kunnen worden weerhouden.

Met betrekking tot de in de beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid, namelijk dat verzoeker tijdens het verhoor op de Dienst vreemdelingenzaken had verklaard dat hij na het incident van de verkiezingen van 21 mei 2008, gedurende twee maanden gehospitaliseerd werd, terwijl hij bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal stelde dat hij slechts enkele uren in het hospitaal had verbleven, wijzen verzoekers erop dat verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk heeft vermeld dat hetgeen genoteerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct was en dat hij slechts enkele uren in het ziekenhuis verbleef.

Zonder overleg met verzoeker, zou verzoekster verklaard hebben dat verzoeker niet in het ziekenhuis diende te verblijven en dat zij ook verwonderd was over de bewering als zou verzoeker twee maanden in het ziekenhuis opgenomen geweest zijn.

Verzoekers voeren aan dat (zie verzoekschrift p. 3) *"een fout of mistverstand zich heeft voorgedaan op het verhoor voor de DVZ, wat alleszins plausibel lijkt, nu een opname van 2 maanden in het ziekenhuis buitensporig is en gewoonweg niet mogelijk is"*.

Over de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn paspoort, zeggen verzoekers dat beide verklaringen correct zijn (zie verzoekschrift p. 3): *"het paspoort van verzoeker werd inderdaad door de politie afgenomen, doch naderhand heeft hij een nieuw laten aanmaken. Uiteindelijk besliste de verzoeker dat het veiliger was om zonder paspoort te reizen en heeft hij dit zelf vernietigd vooraleer hij Georgië verliet"*.

Op het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn Georgisch reispaspoort bewust achterhoudt om de hierin vervatte informatie verborgen te houden, antwoorden verzoekers dat verzoeker zijn Georgisch paspoort niet achterhoudt en er geen enkele reden is waarom hij zijn identiteitskaart wel zou voorleggen, doch zijn paspoort niet. Verzoekers wijzen op de verklaringen van verzoeker dat (zie verzoekschrift p. 4) *"hij zonder problemen een nieuw paspoort kon bekomen, zodat het voorleggen van dit paspoort zijn verhaal enkel materieel zou ondersteunen en geenszins zijn verklaringen zouden ondermijnen. Verzoeker heeft immers geen enkele reden om zijn reisweg enz... te verbergen"* en dat *"hij niet wist van welk land het paspoort afkomstig was, doch het hierin aangebrachte visum hoogstwaarschijnlijk door de Nederlandse ambassade werd afgeleverd"*.

Waar verzoeker verklaard had dat zijn gezin sinds begin 2008 bedreigd werd en waar verzoekster verklaarde dat zij en haar dochter pas in 2009 bedreigd werden, stellen verzoekers in hun verzoekschrift dat de oom en moeder van de verzoeker in 2008 bedreigd werden en zijn vrouw ontslagen werd op haar

werk in 2009 of 2010; hij stelt dat hij waarschijnlijk per vergissing zijn vrouw zal hebben vermeld als diegene die problemen had in 2008.

Verzoekers laten dienaangaande ook gelden dat (zie verzoekschrift p. 4) *“het overigens geenszins eenvoudig is bepaalde feiten te lokaliseren in de tijd indien er geen specifieke ankerpunten voorhanden zijn. Dat het verschil in bijv. bedreigd te zijn in december 2008 of januari 2009 slechts één maand bedraagt, terwijl het in jaartallen een jaar lijkt (2008-2009)”*. Verzoekers verwijzen naar het US Department of State “Country Report on Human Rights Practices for 2011 – Georgia” welke hun verklaringen bevestigt dat leerkrachten die banden hadden met oppositiepartijen, inderdaad ontslagen werden.

Over de tegenstrijdigheid tussen hun onderlinge verklaringen aangaande de vraag of ze een officiële klacht indienden, bevestigen verzoekers dat verzoeker een klacht indiende maar dat hieraan geen gevolg gegeven werd. Verzoekers laten gelden dat (zie verzoekschrift p. 4): verzoekster in die optiek verklaard heeft dat er geen klacht werd ingediend omdat er geen verdere opvolging was en/of de zaak niet voor de rechtbank is gekomen. Dat verzoekster voorts heeft uitgelegd dat ze naar de politie gingen – ook mbt de poging tot ontvoering van haar dochter – doch deze enkel deden alsof zij luisterden en ze voorts niet deden.

Betreffende de tegenstrijdige verklaringen die verzoekster aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal over haar actieve betrokkenheid in een politieke partij, laten verzoekers gelden dat *“beide verzoekers op het interview voor het CGVS uitdrukkelijk gesteld hebben dat verzoekster nooit effectief lid is geweest voor de Conservatieve Partij, doch zij wel bepaalde activiteiten ten bate van hen heeft uitgeoefend. Zo ging zij o.m. van deur tot deur voor de partij om mensen vragen te stellen in het kader van een onderzoek”*.

Over de opmerking dat verzoekster bij de verkiezingen van 2008 als waarnemer zou hebben gewerkt, stellen verzoekers dat ze beiden op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaard hadden dat verzoekster wel aanwezig was tijdens de verkiezing, doch dat zij geen officiële waarnemer was.

Ze stellen dat (zie verzoekschrift p. 5) *“de verklaringen van verzoekster voor de DVZ dat zij voor de Conservatieve Partij activiteiten heeft uitgeoefend en zij aanwezig was bij de verkiezingen van 2008, door de DVZ werden samengevat en hieruit kwam dat verzoekster lid was van de Conservatieve Partij en als waarnemer voor hen optrad”*.

Over de periode dat verzoekster actief was voor de Conservatieve Partij, verklaren verzoekers dat verzoekster tot 2007 actief was voor de Conservatieve Partij en nadien niet meer en dat (zie verzoekschrift p. 5): *“het opvallend is dat alle tegenstrijdigheden in casu zich voordoen op het niveau van het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken en er zich dan ook ernstige vragen kunnen gesteld worden met betrekking tot de kwaliteit en de snelheid van het verhoor aldaar”*.

Aangaande de tegenstrijdigheid tussen verklaringen van verzoekers en het door hem neergelegde vonnis, wijzen ze erop dat verzoeker op 19 februari 2011 gearresteerd werd bij het aanbrengen van posters en een dag later voor de rechtbank werd voorgeleid.

Het zou volgens hen mogelijk kunnen zijn dat door de politie aan de rechtbank had meegedeeld dat verzoeker dezelfde dag was aangehouden met de bedoeling om een wederrechtelijke aanhouding te verhullen. Verzoeker stelt dat (zie verzoekschrift p. 5) hij tijdens de terechtzitting niets gezegd heeft omdat hij anders vreesde in de gevangenis te verzeilen, zodat de foutieve datum dan ook in het vonnis werd opgenomen.

Waar verzoekers naast de tegenstrijdigheden ook ten laste wordt gelegd dat zijn gedrag niet te rijmen valt met de door hem verklaarde vrees en dat indien hij werkelijk problemen kende met de autoriteiten, het niet aannemelijk is dat hij een dergelijk risico zou nemen, wijzen verzoekers erop dat (zie verzoekschrift p. 6) *“juist het feit dat verzoeker opnieuw naar Georgië is teruggekeerd na zijn verblijf in Turkije, juist aantoonde dat verzoeker niet de intentie had om zijn land te verlaten”*.

Niettegenstaande de moeilijkheden die hij reeds gekend had, zou verzoeker hebben getracht toch in zijn land te blijven, o.m. omwille van het feit dat hij zijn moeder niet alleen wilde achterlaten. Verzoekers wijzen er ook op dat ook een vriend van verzoeker had aangeraden om terug te keren gezien de situatie intussen mogelijks gewijzigd zou zijn.

Verzoeker stelt dat hij dan ook na zijn terugkeer heeft moeten vaststellen dat de situatie ongewijzigd bleef, zodat hij uiteindelijk besliste om zijn vrouw die inmiddels in België asiel had aangevraagd, te komen vervoegen. Verzoekers benadrukken dat (zie verzoekschrift p. 6) *“niet uit het oog verloren mag worden dat verzoeker in de politiek gegaan is omwille van het feit dat hij een patriot is en hij iets aan de situatie in Georgië wenste te veranderen. Dat de politieke activiteiten een groot deel uitmaken van het leven van verzoeker en hij dit dan ook niet zomaar kan opgeven”*.

Tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers er niet in slaagden om een bewijs voor te leggen van hun problemen, brengen verzoekers in dat ze inmiddels contact hebben opgenomen met Georgië en ze in de toekomst zullen beschikken over stukken welke hun asielrelaas zullen staven.

Ze wijzen op de brief van "Free Georgia" welke stelt dat verzoeker problemen kende met de Georgische overheid omwille van zijn politiek engagement. Dat de brief niet gedateerd is en louter geschreven werd met het oog op een asielaanvraag in België, doet volgens verzoekers geen afbreuk aan het feit dat verzoeker vervolgd wordt omwille van politieke motieven; het getuigt dat de voorzitter van "Free Georgia" de verklaring van verzoeker ondersteunt gezien deze zeer goed op de hoogte was van verzoekers problemen.

Verzoekers voeren aan dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de situatie in Georgië waarbij politieke opposanten door de overheid worden vervolgd en er de facto een cultuur van straffeloosheid heerst.

Ze verwijzen hiervoor naar diverse landenrapporten die volgens hen hun verklaringen maar voornamelijk deze van verzoeker ondersteunen dat ze geïntimideerd, mishandeld en vervolgd werden omwille van de politieke activiteiten van verzoeker voor de oppositiepartij "Free Georgia".

Ze herhalen dat ook de brief van de voorzitter van "Free Georgia" de problemen van verzoeker bevestigt. Volgens hen heeft de commissaris-generaal geen rekening gehouden met al deze elementen waardoor zijn beslissing onvoldoende gemotiveerd is en strijdig met de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Volgens verzoekers dient van hen de vluchtelingenstatus te worden erkend zodat de bestreden beslissingen tevens een schending inhouden van artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen, van hen de status van vluchteling te erkennen of hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster, K.K., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, I.T., haar man, zodat de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend.

Dit is echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft, doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie beroepen om asiel te verkrijgen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan overeenkomstig artikel 57/6 van de vreemdelingenwet onder meer besluiten de hoedanigheid van vluchteling te weigeren, hetgeen hij in casu gedaan heeft. Het aanvoeren van een schending van artikel 48 van de vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig.

Ook de aangevoerde schending van artikel 49 van de vreemdelingenwet is niet dienstig, aangezien dit artikel nog niet aan de orde is. Dit artikel bepaalt louter welke vreemdelingen als vluchteling moet worden beschouwd in de zin van de vreemdelingenwet, terwijl verzoekers in geen van die categorieën ondergebracht kunnen worden. Daarnaast koppelt dit artikel bepaalde verblijfsrechtelijke gevolgen aan de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, wat opnieuw niet relevant is voor verzoekers, aangezien van hen de status van vluchteling niet werd erkend.

De Raad ziet verder niet in hoe de commissaris-generaal met het nemen van een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, artikel 57/6 van de vreemdelingenwet geschonden heeft. Immers, voormeld artikel bepaalt dat de commissaris-generaal bevoegd is voor het nemen van dergelijke beslissing.

De Raad benadrukt dat de oproeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De commissaris-generaal stelde in de bestreden beslissingen enkele tegenstrijdigheden vast in de verklaringen van verzoeker, waarvan de eerste betrekking heeft op de duur van zijn hospitalisatie na het incident tijdens de verkiezingen van 21 mei 2008.

Verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij nadien twee maanden gehospitaliseerd was, terwijl hij op het Commissariaat-generaal zei dat hij slechts enkele uren in het ziekenhuis verbleven had.

Verzoekers wijzen erop dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat hetgeen genoteerd werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct is.

Ook verzoekster stelt verklaard te hebben dat haar man niet in het hospitaal diende te blijven en zij ook verwonderd was over de bewering als zou deze twee 2 maanden in het ziekenhuis opgenomen geweest zijn. Verzoekers menen dan ook dat zich een fout of mistverstand heeft voorgedaan op de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad wijst erop dat de vragenlijst die verzoeker invulde op de Dienst Vreemdelingenzaken, hem voorgelezen werd in het Georgisch en vervolgens door hem ondertekend werd waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord verklaarde met de inhoud ervan; verzoeker gaf toen niet aan dat er verkeerdelijk genoteerd werd dat hij twee maanden gehospitaliseerd was geweest. Bij zijn verhoor op 13 maart 2012 op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker hierover (zie verhoorverslag, p. 15) : *“Dat is een fout. Ik weet het niet, mss een misverstand. Ik ben zelfs niet voor een week in het ZH gebleven”*.

De Raad is van oordeel dat het bovenstaande verweer van verzoekers een post-factum verklaring betreft, die na reflectie tot stand gekomen is na kennisname van de bestreden beslissingen, en die derhalve niet wordt aangenomen.

Verzoekers slagen er aldus niet in om hun bewering hard te maken, noch bieden ze een andere aannemelijke verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

De Raad merkt tevens op dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde (zie vragenlijst, p. 2) dat het incident *“zware medische gevolgen”* meebracht, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde (zie verhoorverslag van 13 maart 2012, p. 15) dat hij *“maar een lichte hersenschudding”* had; ook dit verschil in de voorgehouden letsels is opmerkelijk.

De commissaris-generaal was van mening dat verzoeker ook met betrekking zijn paspoort tegenstrijdige verklaringen aflegde, gezien hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had dat het paspoort op 19 februari 2011 door de Georgische politie afgenomen was terwijl hij op het Commissariaat-generaal had laten verstaan dat hij uit veiligheidsoverwegingen in juni of juli 2010, vóór zijn vertrek naar Turkije, zijn paspoort had vernietigd.

Verzoekers stellen dat beide verklaringen correct zijn en het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn Georgisch paspoort achterhoudt, geen steek houdt aangezien (zie verzoekschrift, p. 4) *“er geen enkele reden voorhanden is waarom hij zijn identiteitskaart wel zou voorleggen, doch zijn paspoort zou achterhouden”*.

Verzoekers wijzen er tevens op dat verzoeker zonder problemen een paspoort kon bekomen zodat het overleggen ervan zijn verhaal enkel materieel zou ondersteunen en zijn verklaringen geenszins zouden ondermijnen, aangezien verzoeker geen enkele reden heeft om iets te verbergen.

Met betrekking tot het valse paspoort herhalen verzoekers dat verzoeker verklaarde dat hij niet wist van welk land het valse paspoort afkomstig is, maar dat het visum hoogstwaarschijnlijk door de Nederlandse ambassade werd afgeleverd.

De Raad wijst erop dat de uitleg in het verzoekschrift (zie p. 3) dat *“het paspoort van verzoeker inderdaad door de politie (werd) afgenomen, doch naderhand hij een nieuw (heeft) laten aanmaken. Uiteindelijk besliste verzoeker dat het veiliger was om zonder paspoort te reizen en heeft hij dit zelf vernietigd vooraleer hij Georgië verliet”*, de vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigt.

Verzoekers geven immers geen verklaring voor de vaststelling dat de politie onmogelijk bij de arrestatie van 19 februari 2011 het paspoort van verzoeker in beslag kon hebben genomen, aangezien dit door verzoeker zelf in 2010 vernietigd werd, en dat pas in 2011, nadat de politieagenten zijn paspoort zouden hebben afgenomen, een nieuw paspoort werd aangevraagd.

Waar verzoekers aanvoeren dat ze wel hun identiteitskaart hebben voorgelegd waardoor er geen reden zou zijn om hun paspoorten achter te houden, wijst de Raad erop dat, zoals de commissaris-generaal overigens correct in de bestreden beslissing stelde, reispaspoorten naast identificatiegegevens ook informatie over een mogelijk verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop verzoekers hun land van herkomst hebben verlaten, kunnen bevatten.

Voormeld argument van verzoekers gaat aldus niet op; het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoekers hun Georgisch reispaspoort achterhouden is terecht en wordt door de Raad gedeeld, inderdaad bestaat *“het vermoeden dat u uw Georgisch reispaspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt door uw vage verklaringen aangaande het valse paspoort waarmee u verklaarde naar België te zijn gereisd. U had immers geen idee door welk land dit paspoort werd uitgereikt (CGVS, p. 11). U kon voorts niet met zekerheid zeggen of dit paspoort een visum bevatte noch door welk land het mogelijke visum werd uitgereikt en moest zich hieromtrent beperken tot loutere vermoedens (CGVS, p. 11)”*.

Wat betreft het land dat het visum uitreikte, bevestigt het verzoekschrift (zie p. 4) dat verzoekers zich louter baseren op vermoedens daar *“het hierin aangebrachte visum hoogstwaarschijnlijk door de Nederlandse ambassade werd afgeleverd”*.

Verzoekers slagen er dus ook niet in dit vermoeden van de commissaris-generaal te weerleggen.

Daarnaast ontwaarde de commissaris-generaal twee belangrijke tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers onderling aangaande de bedreigingen ten aanzien van het gezin en de vraag of ze een officiële klacht indienden voor hun problemen.

In het verweer op de tegenstrijdigheid namelijk dat verzoeker stelde dat zijn gezin sinds begin 2008 bedreigd werd terwijl verzoekster verklaarde dat zij en haar dochter pas in 2009 bedreigd werden, wordt aangevoerd dat, in acht genomen dat de oom en moeder van de verzoeker in 2008 bedreigd werd en dat zijn vrouw ontslagen werd op haar werk in 2009 of 2010, verzoeker per vergissing zijn vrouw hebben vermeldt als diegene die problemen had in het jaar 2008. Verzoekers wijzen er ook op dat *“het overigens geenszins eenvoudig is bepaalde feiten te lokaliseren in de tijd indien er geen specifieke ankerpunten voorhanden zijn. Dat het verschil in bijv. bedreigd te zijn in december 2008 of januari 2009 slechts een maand bedraagt, terwijl het in jaartallen een jaar lijkt”*.

Verzoekers verwijzen nog naar een rapport van de 'US Department of State' welk volgens hen bevestigt dat leerkrachten in Georgië omwille van verbondenheid met oppositiepartijen, ontslagen worden.

De Raad is de mening toegedaan dat verzoekers zich ook hier beperken tot een post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om de tegenstrijdigheid alsnog te vergoelijken. De uitleg van verzoekers dat het niet eenvoudig is bepaalde feiten chronologisch te plaatsen wanneer er geen ankerpunten zijn, wordt niet aangenomen. Van een asielzoeker kan inderdaad verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Verzoekers verwijzing naar een algemeen rapport omtrent de situatie in Georgië volstaat geenszins om in concreto aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

De andere vastgestelde tegenstrijdigheid tussen verzoekers onderlinge verklaringen betreft het feit dat verzoeker bevestigde tweemaal klacht te hebben ingediend terwijl verzoekster beweerde dat geen van hen ooit een klacht had ingediend omdat dit zinloos zou zijn.

In het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker een klacht indiende maar dat hieraan geen gevolg werd gegeven zodat verzoekster in die optiek dan ook kon verklaren dat er geen klacht werd ingediend; er wordt op gewezen dat verzoekster heeft gezegd dat ze naar de politie gingen, maar deze niets deed. Deze verklaring neemt deze uitleg niet aan. Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag inderdaad worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

De uitleg dat er geen gevolg werd gegeven aan de klachten, wat hetzelfde gevolg heeft als dat er geen klacht werd neergelegd, zodat de verklaring van verzoekster dat er geen klacht werd neergelegd, niet in strijd is met de verklaring van verzoeker dat er tweemaal klacht werd neergelegd, doet de redelijkheid geweld aan en wordt niet aanvaard; de vastgestelde tegenstrijdigheid blijft overeind.

Ook in verzoeksters verklaringen werden tegenstrijdigheden gevonden.

Zo stelde de commissaris-generaal vast dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde dat zij een tijdje lid was van de Conservatieve Partij en ze bij de verkiezingen van 2008 als waarnemer had gewerkt, terwijl zij op het Commissariaat-generaal stelde dat ze nooit lid was geweest van een politieke partij, maar tussen 2005 en 2007 voor de Conservatieve Partij wel van deur tot deur ging om mensen te vragen voor wie ze zouden stemmen; dat zij geen waarnemer bij de verkiezingen was, maar daarentegen wel aanwezig was.

Bovendien verklaarde verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij als militant voor de Conservatieve Partij, actief was in de periode voorafgaand aan en tijdens de verkiezingen van 2008, terwijl zij op het Commissariaat-generaal stelde dat zij haar activiteiten in de periode van 2005 tot 2007 uitoefende.

Verzoekers voeren aan dat ze op het Commissariaat-generaal coherente verklaringen aflegden en wijzen op de mogelijkheid dat de verklaringen van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken zouden kunnen samengevat zijn tot dat zij lid was van de Conservatieve Partij en als waarnemer voor deze is opgetreden. Bovendien stellen verzoekers zich vragen omtrent de spoed en de kwaliteit bij het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken.

De bewering van verzoekers dat hun verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal, coherent zijn, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verklaring van verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken hier faliekant strijdig mee is.

Verzoekster verklaarde immers dienaangaande bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst, p. 2) *"Gedurende korte tijd was ik lid van de conservatieve partij. Dat was de periode van de parlementaire voorverkiezingen en de eigenlijke verkiezingen in 2008. Tijdens de verkiezingen werkte ik als waarnemer. (...) Hij was net als ik lid van de conservatieve partij"*.

Waar verzoekers wijzen op de mogelijkheid van het bestaan van een foutieve samenvatting van de gezegden van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad er op dat ook de verklaringen van verzoekster afgelegd op de Dienst vreemdelingenzaken, haar werden voorgelezen en door haar werden ondertekend waardoor zij zich uitdrukkelijk akkoord verklaarde met de inhoud ervan. Het blijkt niet dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken melding heeft gemaakt van een foutieve samenvatting van haar verklaringen.

Volledigheidshalve kan hierbij nog worden vermeld dat de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de asielzoeker onjuist weer te geven en als dusdanig de nodige garanties biedt inzake objectiviteit. Het staat aan verzoekers vrij te bewijzen dat hetgeen in de vragenlijst werd opgenomen door verzoekster op een andere manier werd gezegd. Ze dienen deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens wat niet het geval is voor de door verzoekers gemaakte opmerkingen.

De commissaris-generaal stelde ook een tegenstrijdigheid vast tussen de verklaringen van verzoeker dat hij na zijn terugkeer uit Turkije door de politie onrechtmatig werd gearresteerd op 19 februari 2011, en het door hem neergelegde vonnis waarin staat dat de arrestatie plaatsvond op dezelfde dag als die van de rechtszitting, met name 20 februari 2011.

Verzoekers laten gelden dat de mogelijkheid bestaat dat de politie aan de rechtbank op de zitting meldde dat verzoeker dezelfde dag was aangehouden om een wederrechtelijke aanhouding te verhullen. Verzoekers voeren ook aan dat verzoeker uit vrees om in de gevangenis opgesloten te worden, tijdens de terechtzitting van de rechtbank geen woord zou gezegd hebben waardoor die foutieve datum in het vonnis werd opgenomen.

De Raad is van oordeel dat dit een loutere niet gestaafde post-factum verklaring is; de vastgestelde tegenstrijdigheid blijft staande.

De commissaris-generaal oordeelde ook dat het gedrag van verzoeker niet te rijmen viel met zijn voorgehouden vrees gezien hij zijn land van herkomst in de zomer van 2010 voor Turkije verliet, maar na zijn verblijf aldaar terugkeerde naar zijn land; indien verzoeker daadwerkelijk problemen kende met de autoriteiten in zijn land, is het niet aannemelijk is dat hij een risico zou nemen door noch naar zijn land terug te keren.

Verzoekers voeren aan dat verzoeker toch in Georgië wilde blijven omwille van het feit dat hij zijn moeder niet wilde achterlaten, dat zijn vriend hem aangeraden had om terug te keren aangezien de situatie mogelijks gewijzigd zou zijn en dat verzoeker (zie verzoekschrift, p. 6) *“een patriot is en hij iets aan de situatie van Georgië wenste te veranderen”*.

Deze motieven overtuigen de Raad niet.

Indien verzoeker werkelijk de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten heeft meegemaakt, is het niet aannemelijk dat hij in 2010 met zijn gezin naar Turkije vluchtte, dat zijn vrouw later in 2010, naar België kwam om asiel aan te vragen, terwijl verzoeker die al vanaf 2007 problemen kende met de autoriteiten en herhaaldelijk ook fysiek mishandeld werd -en voor zijn leven vreest-, in februari 2011 toch beslist om nog naar zijn land van herkomst terug te keren.

De geloofwaardigheid van die voorgehouden vrees wordt nog verder afgezwakt door de vaststelling dat verzoeker die beweert na zijn terugkeer in zijn land nog door de politie gearresteerd en mishandeld te zijn en door de rechtbank veroordeeld te zijn geweest tot het betalen van een boete van 400 Lari, zich desalniettemin nog vrijwillig tot de autoriteiten wendt om een nieuw reispaspoort aan te vragen aangezien zijn paspoort, volgens zijn eigen verklaringen bij een arrestatie eerder, door de politie werd ingehouden.

Het nemen van dit groot risico kan niet worden verklaard door de bewering van verzoeker dat hij zijn moeder niet wilde achterlaten, door de bewering dat hij op aanraden van zijn vriend terugkeerde naar zijn land en gedreven werd door een groot politiek engagement.

Wat betreft de eerste en de derde bewering wijst de Raad erop dat verzoeker zijn moeder reeds achterliet bij zijn vlucht met zijn gezin naar Turkije in 2010 en bij die gelegenheid ook zijn politiek engagement voor Georgië verdrong.

Waar betreft zijn bewering omtrent het opvolgen van raad van een vriend, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaring. Het louter herhalen van enkele beweringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

De vaststelling van de commissaris-generaal dat niet alleen de geloofwaardigheid van het asielaansluiting maar dat ook de ernst van de voorgehouden vrees van verzoeker wordt aangetast, is terecht.

De commissaris-generaal stelde ten slotte vast dat verzoeker er niet in slaagde om bewijsstukken voor te leggen van zijn problemen, met name geen lidkaarten of betalingsbewijs van aansluiting bij de politieke partij, geen bewijs van de fysieke mishandelingen, van het sluiten van zijn winkels door de

overheid, van de klachten die hij in Rustavi en Tbilisi heeft ingediend, en van het ontslag van zijn vrouw, en besloot dat deze vaststelling zich ook keert tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat ze omtrent het bekomen van stukken, contact hebben opgenomen met hun land van herkomst. Ze trekken evenwel de aandacht op de brief van de voorzitter van "Free Georgia" welke volgens hen stelt dat verzoeker problemen kende met de overheid omwille van zijn politiek engagement. Dat, zoals de bestreden beslissing stelt deze brief niet gedateerd is en louter geschreven met oog op een asielaanvraag in België, doet volgens verzoekers geen afbreuk aan het feit dat verzoeker omwille van politieke motieven vervolgd wordt en dat de voorzitter van "Free Georgia" de verklaring van verzoeker wou ondersteunen gezien deze, volgens verzoekers zeer goed op de hoogte is van de problemen van verzoeker.

De Raad wijst verzoekers erop dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas.

Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Inden het onmogelijk is om die bewijzen neer te leggen, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoekers blijven in gebreke bewijs te leveren omtrent elementen waarvan de commissaris-generaal terecht vaststelde dat van hen kon worden verwacht dat ze dit deden; ze geven ook geen verklaring voor hun falen. De intentie van verzoekers in het verzoekschrift, is geen bewijs dat ze pogingen hebben ondernomen om bewijsstukken in bezit te krijgen.

Wat betreft de brief volgens de vertaling van het Georgisch naar het Engels -en zoals de commissaris-generaal terecht vaststelde, zonder datum- "*Recommendation to grant Irakli Cheisvili and his family asylum*", van "Chairman Kakha Kudava", die op het Commissariaat-generaal werd neergelegd, is de Raad van oordeel dat dit stuk een gesolliciteerd karakter vertoont dat duidelijk werd opgemaakt wat betreft de vermelding van bepaalde feiten, op aanzeggen van verzoeker en aldus elke bewijswaarde ontbeert.

Verzoekers legden ter terechtzitting een fotokopie neer van een brief, met getypte tekst en in het Engels gesteld, van Kakha Kukava, "chairman of Party "Free Georgia", die dezelfde inhoud heeft als voormelde brief, maar ook -in de rechterbovenhoek- de handgeschreven datum "04.07.12" draagt.

De Raad stelt vooreerst vast dat dit stuk een fotokopie betreft waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend gezien fotokopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn.

Bovendien geldt het oordeel van de Raad wat betreft het stuk "*Recommendation to grant Irakli Cheisvili and his family asylum*", ook voor deze fotokopie; het feit dat dit getypt stuk een handgeschreven datum bevat, draagt niet bij om de authenticiteit te versterken, wél integendeel.

Met betrekking tot de overige op het Commissariaat-generaal neergelegde documenten, merkt de Raad op dat de vaststelling van de commissaris-generaal dat deze documenten louter betrekking hebben op identiteitsgegevens en daarentegen niet op de door verzoekers beweerde problemen ingaan, door verzoekers niet betwist worden.

Verzoekers laten in hun verzoekschrift ook nog gelden dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de situatie in hun land van herkomst waarbij politieke opposanten door de overheid worden vervolgd en er de facto een cultuur van straffeloosheid heerst voor wat betreft die vervolgingen. Ze verwijzen hiervoor naar landenrapporten, welke hun verklaringen dat ze werden geïntimideerd, mishandeld en werden vervolgd omwille van de politieke activiteiten van verzoeker voor "Free Georgia" zouden ondersteunen.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de toestand in Georgië, maar dat verzoekers er niet in slagen, de individualisering van hun vrees aan te tonen, wat een essentieel onderdeel is bij de beoordeling van een asielaanvraag.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich immers louter beperken tot het aanhalen van een vrees voor vervolging wat op zich niet volstaat om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat hun vrees reëel is. Een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst volstaat inderdaad niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst

werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft, een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor, dat ze tijdens dit verhoor op 13 maart 2012 op het Commissariaat-generaal, de kans kreeg om hun asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Georgische taal machtig is, in bijzijn van hun advocaat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.8. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers voeren geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.9. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd zijn. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die deze beslissingen afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE